

Jure Humer

(17. 4. 1928–24. 2. 2014)

Jure Humer

Finomehanik in elektrotehnik, natančen in discipliniran strokovnjak za zvok in tonsko tehniko, se je rodil v Stari Loki. Osnovno šolo je končal v Škofji Loki, šolanje na gimnaziji v Kranju mu je preprečila vojna. Kasneje, še pod okupacijo, se je v poklicni šoli izučil za finomehanika, po odsluženi vojaški obveznosti v novi Jugoslaviji pa se je ob delu došolal do elektrotehnikarstva. Svojo poklicno pot je ves čas gradil v Iskri v Kranju (Iskra Števci, Iskra Emeko), kjer je sodeloval v razvoju električnih števecv. Do upokojitve je delal kot vodja montaže števecv v istem podjetju.

Poleg elektrotehnike in finomehanike je gojil še številna zanimanja, zlasti na področju tona, ozvočenja in glasbe (v mladosti je imel celo svoj ansambel), glasbe in zvoka za slepe (sodeloval je z znanim profesor-

jem Confidentijem), zelo pa so ga zanimali dramski teksti in z njimi povezani tonski in glasbeni efekti v gledališču. Ob koncu svojega življenja se je skrbno posvečal tudi rodoslovju.

Slehernega človeka v življenju spremljajo in napolnjujejo najrazličnejši zvoki: od vsakdanjega hrupa do najžlahtnejše glasbe; po tem ljudje radi tudi sebe in druge označujemo in prepoznavamo. Če sklepamo po Jurijevem vedenju, dokler je bil med nami, moramo priznati, da hrup ni bil njegov svet, saj se je leta in leta med nami pojavljal kot tih, skromen, preudaren, zadržan in gosposko uglajen sodelavec, ki se ni rad udeleževal niti proslavljanj ob gledaliških uspehih, ki jih je sam pomagal ustvariti. Prav zaradi te značajske posebnosti smo ga člani Kulturnega društva Loški oder spoštovali in visoko cenili. Njegov svet je bil svet zvoka, žlahtnega tona – od glasbe pa vse do posebnih zvokovnih in tonskih efektov, s katerimi je sooblikoval gledališke predstave.

Kot tonski mojster je glasbo in zvokovne učinke že zgodaj povezoval z govorno gledališko besedo, in to že v času, ko smo se njegovi kasnejši sodelavci šele

začeli zavedati sveta okoli sebe, mnogi med nami pa se še rodili niso. Svoje sodelovanje z gledališčem je začel v zgodnjih šestdesetih letih, pri danes po krivici skoraj že pozabljenem Odru Galerija, h kateremu ga je pritegnil mojster režije in drzni gledališki eksperimentator Peter Jamnik, kateremu je največkrat asistiral ali svetoval pri tonskem in glasbenem opremljanju predstav. Žal je veliko podatkov o tem izgubljenih, obnavljamo jih lahko zgolj iz spominov nekdanjih sodelavcev, ki pa jih je med nami vse manj. Kasneje je sodeloval s številnimi režiserji na Loškem odru (Jankom Krekom, Zdenkom Furlanom, Lojzetom Domajnkem, Matijo Milčinskim in drugimi), ki jim je znal rahločutno prisluhniti, da, naravnost slišati njihove predstave in zamisli o glasbeni ter zvočni podlagi dogajanja na odru. In tako je (kolikor je mogoče razbrati iz silno pomanjkljivega arhiva) pomagal ustvariti pomembne dosežke Loškega odra, kot so *Pigmalion* (1988/1989), *Zares čuden par* (1992/93), *Arzenik in stare čipke* (1993/1994), *Mišelovka* (1995/1996), *Hudomušna prikazen* (1996/1997), *Naši trije angeli* (1997/1998), *Naša mala čarovnica, ki ni mogla biti zlobna* (1997/1998), *Sredi vrtov, Jožef in Marija* (1998/1999), *Max-X* (1999/2000), ki so gledalcem ostale v spominu prav zaradi celotnega vtisa, ki so ga ob dobri igri igralcev prepričljivo ustvarjali tudi njegovi zvočni učinki. In igralci so mu bili zanje vedno hvaležni, saj je z njimi znal ustvariti in poudariti živo dogajanje v realnem ter zgodovinskem času.

Gledališču in njegovim ustvarjalcem je znal tudi nevsiljivo pomagati z nasveti, posebno dragoceno pa je bilo njegovo bogato znanje ob zvokovnem opremljanju dvorane Loškega odra. Svetoval je pri nabavi ustrezne opreme za zvočne učinke, tako na domačem odru kakor na gostovanjih.

Ko je po predstavi *Sredi vrtov, Jožef in Marija*, tik pred koncem tisočletja prenehal dejavno sodelovati z gledališčem kot tonski mojster in to svojo večščino predal mlajšim močem, s tem njegova ljubezen do gledališča ni ugasnila; še vedno je zavzeto spremljal ustvarjalno dogajanje na Loškem odru in redno obiskoval predstave. Igralci in sodelavci Loškega odra smo se ob vsakem njegovem obisku čutili počaščeni.

Zdaj se pridružuje svojim gledališkima in življenjskima prijateljema Petru Jamniku in Janezu Debeljaku – Jančetu. Za nas ni odšel, samo prestopil je iz snovnega bivanja v prostor našega spomina in tam ga bomo hvaležno ohranjali takšnega, kakršen je bival med nami.

VIRI:

Arhiv Loškega odra, Škofja Loka.

Zgodovinski arhiv Ljubljana, Enota Škofja Loka, ŠKL 238, t. e. 10.

Stanovnik, Marija: Jure Humar (1928–2014). V: *Mi o sebi*, VIII, št. 28, Škofja Loka :

Društvo upokojencev Škofja Loka, str. 27.

Marija Stanovnik, dipl. inž., Virmaše, ustni in pisni podatki, januar 2015.